

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1644)

κατήφορος κατέληγε σ' ένα χαράδρα, στο βάθος της οποίας κυλούσε ένα ποτάμι. Δεν πιστεύω να κάνανε περισσότερο από ένα λεπτό για ένα δρόμο που ένας πεζός θα χρειαζόταν μισή ώρα τουλάχιστον.

Η πλαγιά κατέληγε σ' ένα κίθρο βράχο, ξεη πόδια πάνω από το νερό. Με τη φάρα που η Μπλουμπέλ είχε πάρει, βούτηξε μέσα στο νερό. Είχα πεποθήσει στο καλό ζώο και δεν φοβήθηκα. Το νερό ήταν πολύ βαθύ κι' επομένως η βουτιά μας μου φάνηξε ατέλειωτη. Σε λίγο ανεβήκαμε στην επιφάνεια. Είχα βγεί από τη σέλλα, κρατούσα τη φοράδα από τα γκέμια και κολυμπούσα δίπλα της. Τέλος πατήσαμε σ' ένα στερεό έδαφος στην αντίπερα όχθη. Το μπάνιο είχε δροσίσει τη Μπλουμπέλ και την ξεκούρασε.

Στάθηκα για να βεβαιωθώ ότι δεν είχε χτυπήσει πουθενά, βαβαλίκευα πάλι και φώναγα. 'Από εκεί και πέρα ο δρόμος ήταν ομαλός και δεν άργησα να φθάσω. Γρήγορα ξεσήκωσα τα παλληκάρια. Αυτοί δώληστηκαν και σέλλωσαν τ' αλογά τους.

— Αυτή η φοράδα σου εινε μοναδική, φίλε μου —είπε ο Σμιθ όταν άκουσε τη διαδρομή που είχαμε κάνει. Μπορείς να μάς άκουσθής στην επιστροφή ή θέλεις να σου δώσουμε ένα άλλο αλγό; —

— Όχι. 'Η Μπλουμπέλ θα τα καταφέρει. Μονάχα δώστε μου μία μοτιλλάια κονιάκ.

Σκούπισα καλά τη φοράδα, έπλυνα κατόπιν τις πληγές της με το κονιάκ, τράβηξα κι' έγω μερικές ρουφηξιές και το υπόλοιπο το έδωσα στη Μπλουμπέλ να το πιη, άνακατεμένο με νερό. Μετά ένα τέταρτο είμαστε έτοιμοι και ξεκινήσαμε! Φυσικά, ήταν αδύνατον ν' ακολουθήσουμε το δρόμο του έρχομού μου. Πήγαμε από τον κανονικό δρόμο....

Καθώς πλησιάζαμε, άκουγόμαστε άραιοι οι πυροβολισμοί του γέρο Τζιμ, ο οποίος μόνος του αντίσταε ακόμα. Είχαμε φθάσει σχεδόν όταν με φώναξε είπαμε ότι οι Μαύροι είχαν βάλει φωτιά στη καλύβα, της οποίας η στέγη καίγοταν σάν πυροτέχνημα. Σπεύσαμε και το τσιφτεκί άρχισε. Είδα τότε την πόρτα της καλύβας ν' ανοίγει και τον Τζιμ ο οποίος κουβαλούσε στην άγκυλιά του τη Ρόζη.

— Κουράγιο Τζιμ! Φθάσαμε!... ουφ! ααα και βίαια τη Μπλουμπέλ να προχωρήσει. 'Αλλά την ίδια στιγμή το φτωχό ζώο τινάχτηκε και κλονίστηκε. Κι' άμέσως κατόπιν σοριάστηκε χάμω. 'Εγώ, ζαλλίστηκα, το φως μου θόλωσε κι' έχασα τις αισθήσεις μου.....

Κάποτε, άκουσα όμιλίες κονιά μου και άνοιξα τα μάτια μου.

— Μπλουμπέλ! —φώναζε—Γρήγορα σώσε την! Λίγο ακόμα... θεέ μου, πού βρισκομαι; φώναζε και με κόπο ανακάθησα στο κρεβάτι μου. Πού εινε οι Μαύροι;...

— 'Πήλασε Τζάκι! —είπε ο Σμιθ—οι Μαύροι έφυγαν. Βρίσκεσαι κοντά μου, κι' ο Τζιμ κι' η Ρόζη. Πέρασαν εβδομάδες από τότε. 'Ησουν πολύ άρρωστος... —

— Τζάκι, αγαπημένε μου είσαι καλύτερα τώρα; —με ρώτησε η Ρόζη.

'Από τη Ρόζη έμαθα ότι ο Τζιμ είχε πληγωθί κι' ότι τη στιγμή που φθάσαμε ήταν έτοιμος να σκοτώσει τη Ρόζη για να μη πείσει ζωντανή στα χέρια των Μαύρων και κατόπιν θ' αυτοκτονούσε κι' αυτός... Τη φτωχή μου Μπλουμπέλ την είχε βοή ένα βέλος των Μαύρων και τη σκότωσε. Τήν είχαν θάψει στο μέρος που έπεσε μαζί με τη σέλλα της και με τα γάλατά της.

Γύρισα το κεφάλι μου προς τον τοίχο για να κρύψω τα δάκρυα που κυλούσαν άκρατητα στα μάγουλά μου. 'Εκλαψα σάν μικρό παιδί για το χαμό της πίστης μου Μπλουμπέλ. Σ' αυτή χροστώ τη ζωή της αγαπημένης μου Ρόζη, η οποία έγινε η λατρευτή και άφοιτημένη σύντροφος του βίου μου.

Αυτή εινε, φίλοι μου, η ιστορία της αγάπης μου!

ΤΕΣΣΕΡΕΣ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ ΤΗ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1636)

πόνους και χαρές εινε το «αυτόματο» της τεραστίας ρεκλάμας της. 'Υπάρχουν δυο Γκρέτα Γκάρμπο : η μεγάλη ήθοποιός και το δημιουργημα μιās ρεκλάμας. 'Η τρίτη Γκρέτα Γκάρμπο, η αληθινή, εινε άναπαριστος. Καί γι' αυτό άκριβώς την κατηγορώ: ποτέ δεν άναζητήσε τον πραγματικό έαυτό της!...

Τί εινε λοιπόν η Γκρέτα Γκάρμπο; "Ενα αίνιγμα!

Κι' οι τέσσερες «άστερες» που ρώτησα, μου παρουσίασαν κι' από μια διαφορετική Γκρέτα Γκάρμπο. Μήπως αυτό σημαίνει ότι κανείς δεν μπορεί ποτέ να καταλάβη τη «Σφιγγα του Χόλλυγουντ»;

ΤΖΟΕ ΜΑΚΕ-Υ.

ΑΘΩΟΣ Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1637)

ριο για την πονηρία της Λουσιλ.

Το καλύτερο λοιπόν που μπορούσε να κάνει ο Ρούφους, ήταν να δημιουργήση ένα αίσθημα άμφιβολίας στην κρίσι των ένόρκων, σχετικώς με την ύπαρξη ενός βραχιολιού αξίας χιλίων λιρών, που καθώς ισχυριζόταν η Μις Μπλάντ, της το είχε χαρίσει κάποιος πλούσιος χρηματομεσίτης, του οποίου δεν μπορούσαν νάχουν τη μαγευτική γατί.... είχε πεθάνει.

— Λέν έκανε εντύπωση στους κ. κ. ένόρκους—ρώτησε ο Ρούφους το γεγονός ότι ενώ η Μις Μπλάντ είχε, όπως τουλάχιστον ισχυρίζεται, στην κατοχή της ένα κόσμημα τόσης αξίας, ωστόσο δεν σκέφθηκε ποτέ να το ασφαλίσ; Πώς ήταν δυνατόν επίσης, μία πού —όπως λέει—το είχε τόσα χρόνια, να μη το δώση ποτέ προς επιδιόρθωση ή καθάρισμα σ' κανένα άδαμαντοπώλη; 'Η μήπως όλη αυτή ή υπόθεση του κλεμμένου βραχιολιού, εινε; μία ακόμα από τις ρεκλάμες που συνηθίζει να κάνει κάθε τόσο η γόησσα αυτή της σκηνης, για ν' άκουστή τ' ονομά της; Θά ένθυμειστέ βέβαια ότι και άλλοτε χρησιμοποίησε το ίδιο κόλπο. 'Επρόκειτο τότε περι δαχτυλιδιού, και δεν δίστασε να στείλη έναν άδωο νέο στη φυλακή για ν' αυτοεγκλημαριστή.

'Επειτ' από την άγρόσυνη του συνηγόρου, οι κ. κ. ένορκοι άπεσέθησαν για να συσχεφθούν. 'Οπως ο κόσμος όλος έτσι κι' αυτοί θαυμάζαν τη χάρη και το ταλέντο της Μις Μπλάντ. 'Αλλά σάν άνθρωποι εύσυνείδητοι οι όποιοι είχαν πλήρη συνείδηση της βραχει-άποστολής των, έλαβαν υπ' όψει τους τ' άκατανίκητα αυτά έπαρσηματα του Ρούφους Τέτλ. Κα μετ' δεκάλεπτη συζήτησι επέστρεψαν στην αίθουσα κι' είπαν ότι ή έτυμηγορία τους ήταν ότι «ο κατηγορούμενος ήταν άθώος»!

Τό ίδιο βράδυ, με τη δύση του ήλιου, ο Ρούφους πόνιζε τις τριανταφυλιές του κήπου του, διαν είδε να έρχεται από μακριά ο νεαρός πελάτης του, κατάκοπος και οικονομισμένος.

Φύγατε τόσο γρήγορα σήμερα, Μίστερ Τέτλ, είπε ο νέος, ώστε δεν μου δώσατε καιρό να σας ευχαριστήσω και να μιλήσουμε για την άμοιβή σας.

— Έσχασε τα αυτά—είπε ο Ρούφους παραξενεμένος για την τόση λεπίτητα του νέου και συγκινημένος συγχρόνως.

— Ω, όχι δά, κύριε, διαμαρτυρήθηκε ο νέος. Δεν είμαι τόσο άφελος...

— Καλά! 'Αλλά πού θά βρης τα χρήματα για να με πληρώσης παλληκάρια μου; ρώτησε ο Ρούφους και γέλασε.

Γότε ο νέος έβρισκε από την τόση του ένα πορτοφόλι και το άνοιξε. 'Ηταν γεμάτο τραπεζογραμμάτια. Κατάπληκτος ο δικηγόρος κόνταξε τον νέον έρωτηματικά.

— Πούλησα το μπριλλαντινέο βραχιόλι σ' καλή τιμή, είπε ο νέος μ' άφέλεια, άπαντώντας στη βουβή έρώτησι του σαστισμένου δικηγόρου και του έβαλε στο χέρι 200 λίρες.

Κόκκαλο ο Ρούφους...

ΑΝΑΤΟΛΙΓΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ

του Σκαδής

Θυμάμαι κάποιο βράδυ, ώ! πώς το θυμάμαι ακόμα εκείνο το γλυκό, τ' άνοιξιάντικο βράδυ!.. 'Η αγαπημένη μου μπήκε όλο δροσιά, έαφνικί στη φτωχή μου καμαρούλα...

Ω! πόσο λάμπανε τα μάτια της!

Πόσο τα βλέμματά της φωτίζανε όλα, τριγύρω, όλα! Μόλις την άντικρυστα πετάχτηκα άπάνω και σάν τρελλός, έτρεξα κι' έσβυσα το λυχνάρι μου...

Κι' έτσι δέχτηκα την αγάπη μου στο σκοτάδι, στο βαθύ σκοτάδι, χωρίς φώς!.

— Γιατί, με ρώτησε ή αγάπη μου τρομαγμένη, μόλις με είδες έσβυσες το φώς;

Τήν πήρα στην άγκαλιά μου, την έσφιξα, κι' άγγιζοντας στα μάτια της τα χείλη μου, της ψιθύρισα γλυκά, σάν κάτι νά 'ης τραγουδούσα:

— Γιατί ήσουν έσύ που ήρδεις στην κάμαρή μου. 'Εσύ που είσαι το φώς!... Γιατί, μόλις με είδα, έννοιωσα τον ήλιο ν' άνατέλλη...

Κι' ή αγάπη μου γέλασε. "Εκλεισε τα μάτια και πάλι χαμογέλασε...

Κι' έγώ, στην άγκαλιά μου, την έσφιγγα, την έσφιγγα τόσο πολύ και τη φιλούσα... και της ψιθύριζα:

— Κι' έτσι πάντα, σάν έρχοσαι κοντά μου το βράδυ, θά σβύνω το λυχνάρι της κάμαράς μου...

«Κι' έσύ θά με ρωτάς και θ' άπορης και θά χαμογελάς...»

«Μα έγώ θά ξέρω πώς έσύ είσαι το φώς και το χαμόγελό σου εινε ο ήλιος που άνατέλλει...»